

6. Fængselsbesøg - Et moderne eventyr - Salær
7. Beviser - Konfrontationer - "Gevinst hver gang"
8. Beviser - Dokumentation af politirapporter - Afdøde vidner - Telefonisk afhøring uden efterfølgende godkendelse
9. Narkotika - Betinget straf
10. Narkotika - Betinget straf
11. Vold - Magtanvendelse - Lærere
12. Sagsomkostninger - Psykologerklæring - Kreative indslag
13. Retsbøger - Kære under domsforhandlingen eller dennes forberedelse
14. Erstatning for vold - Vold mod mindreårige - Forvaring - Medvirken ved passivitet - Procesbevillinger
15. Varetægtsfængsling - Isolation - Gentagelsesfare
16. Færdselsloven - Flere spritkørsler
17. Færdselsloven - Generhvervelse af kørekort
18. Færdselsloven - Generhvervelse af førerretten - Fristberegning
19. Varetægtsfængsling - Retshåndhævelsesarrest

LANDSFORENINGEN AF BESKIKKEDE ADVOKATER

Postbox 1051
1007 København K
Telefon 3311 7522
Telefax 3332 4775

- 28 -

Landsforeningens bestyrelse:

Thomas Rørdam
formand, København

Bent Holmberg
næstformand, Aalborg

Michael Abel
Holbæk

Karen Marie Dyekjær
Esbjerg

Hanne Gullitz
Århus

Poul Jost Jensen
Glostrup

Mogens Juhl
Odense

Mette Lauritzen
København

Ansvarshavende redaktør:

Elsebeth Rasmussen

Oplagstal: **1060**

Formandens adresse:

Postbox 9017, 1022 København K

Telefon 3312 4540

Fax 3393 4540

Isolation, kong Salomon og Jørgen Hattemager

Der har altid været forskel på folk og fæ, det slår redaktøren i disse tider, hvor man læser om finansfolk, der kan have et problem med nogle falske garantier. Strafferammen er jo stort set den samme, som narkosager, men hvilken forskel i behandlingen.

Hurtig og højt prioriteret efterforskning, så de sigtede kan tages ud af isolation efter 2-3 uger. Hurtig etablering af sociale besøg af familien, men også mulighed for at komme ind til de rare politifolk, så man kan føre forretningssamtaler, ganske vist under overværelse af politifolk, men det er jo alligevel noget andet end at blive kastet i et sort isolationshul, hvor man har fornemmelsen af, at nøglen er blevet kastet væk ved samme lejlighed.

Redaktøren har en narkosag kørende, hvor straffen kan blive den samme som for at lave falske underskrifter til milliardbeløb. Der var fuld erkendelse i første politiafhøring, der var - lidt usædvanligt - skriftlige beviser i form af en åbenhjertig dagbog.

Tilståelsen blev trukket lidt tilbage mængdemæssigt i grundlovsforhør i begyndelsen af december, men der var stadig erkendelse af 3 kg heroin. Siden blev erkendelsen givet i fuldt omfang igen. Klienten sidder medio februar stadig isoleret og kommer ikke ud heraf, før der er faldet dom i sagen medio marts. Der var en periode kort efter varetægtsfængslingen, hvor hun i 3 uger ikke

- 30 -

kunne få besøg (jul-nytår). Politiet havde ikke tid, og hun var heller ikke i anden anledning inde hos politiet (hun havde jo tilstået). I den situation er det godt, at der stadig er noget der hedder forsvarerens besøg.

Se herom også næste side.

Landsforeningens Meddelelse 6/1999

Fængselsbesøg - Et moderne eventyr - Salær

Kongen, der i nogen tid havde skrevet flittigt i sin lommebog, råbte nu: "Stille i retten!" og læste op af bogen: "Regel nummer 42. Enhver person, der er mere end en mil høj, skal forlade retssalen."

Alice var ikke i Eventyrland, men i Østre Landsret som forsvarer i en straffesag, hvor den tiltalte var varetægtsarrestant, der efter dom i byretten havde ventet 3½ måned på at få sin ankesag behandlet. Der lå på rettens bord en tidsopgørelse:

"Til brug for salæropgørelsen skal jeg oplyse, at der ud over domsforhandlingen d.d. har været 3 fristforlængelser pr. brev og 4 fængselsbesøg."

Dommere i den pågældende afdeling var Hjerter Dame, Spar Dame og Klør Dame. Efter domsforhandlingen kom Hjerter Dame ud og sagde: "Jeg glemte at spørge, om der havde været noget arbejde ud over domsforhandlingen, men det havde der vel ikke?"

Da Alice henviste til den skrivelse, hun havde lagt på rettens bord og nævnte de 4 fængselsbesøg, svarede Hjerter Dame: "Det får du ikke betaling for."

Alice spurgte, hvad baggrunden var, hvortil Hjerter Dame svarede, at det var for mange fængselsbesøg, og at man havde truffet den principbeslutning i landsretten, at man ikke ville betale for "sociale besøg".

Alice spurgte, hvor mange fængselsbesøg man kunne forvente at få honoreret, hvilket hun ikke fik noget svar på.

Alice kan ud fra den efterfølgende salærudskrift se, at hun højst har fået betaling for 2 fængselsbesøg.

Alice spurgte Den røde Kanin, om det nu kunne være rigtigt, idet hun tilføjede, at det i givet fald kunne være rart at få nogle retningslinier fra landsretten om, hvorledes man ville fastsætte salærerne.

Ruder Konge, ansat i Østre Landsret i en anden afdeling, kender ikke noget til en principbeslutning om, at advokater kun må besøge deres klienter 2 gange i løbet af en

varetægtsfængsling på 3½ måned, eller en vilkårlig sondring mellem sociale besøg og andre besøg, så det er muligt en af disse interessante lokale skuffecirkulærer, der viser dommerstandens velsignede og forbløffende individualitet.

Sagen er undtagelsesvist ikke identificeret med afdelings- og journalnummer, da dette blad ikke med hensyn til at rejse en debat ønsker at fokusere på personnavne. Det er næppe heller sådan, at man uformelt kunne spørge, om eventyret havde sin rigtighed, da Østre Landsret er svær at få i tale for de beskikkede advokater. Der er trods høflige forespørgsler ingen mulighed for at holde sådanne kontaktmøder, som det kendes andetsteds i retssystemet.

Men skulle Hjerter Dame m.fl. være i tvivl, om det er hendes afdeling, der er omtalt i hændelsesforløbet, kan det tilføjes, at afgørelsen er truffet den 3/11 1998. Hvis Hjerter Dame vil træde frem med et indlæg, åbnes dette blads spalter gerne for et sådant.

Det er ganske vist.

Landsforeningens Meddelelse 7/1999

Beviser - Konfrontationer - "Gevinst hver gang"

Retsplejelovens § 745

Efter anmeldelse om røveri anholdt politiet en række unge mennesker af udenlandsk herkomst, og 7 potentielt mistænkte blev siden opstillet i en konfrontationsparade uden figuranter. Forsvareren protesterede under domsforhandlingen og fik medhold i, at den anførte konfrontation ikke kunne benyttes som bevis.

Københavns Byrets 9. afd. nr. 18757/98, 26/11 1998

A og C på 16 år og B på 17 år var tiltalt for røveri og forsøg herpå ved i forening med 5 ukendte personer at have søgt i lommerne på en person og frataget to andre ca. 25 kr., idet de tiltalte standsede ofrene, mens en af de ukendte gerningsmænd skar dem i ryggen med en hobbykniv og stak hænderne i deres lommer. I forhold 2 var de tiltalt for fire måneder senere ligeledes med flere ukendte gerningsmænd at have frataget et 4. offer dennes personsøger, rygsæk og forskellige ejendele til en samlet værdi af 980 kr., idet C ruskede ofret i armen, mens A og B gennemsøgte lommerne og fratog de nævnte effekter.

Alle nægtede sig skyldige.

Retten udtalte:

“Ad forhold 1.

De afgivne vidneforklaringer og bevisførelsen i øvrigt findes ikke at give et tilstrækkeligt sikkert grundlag for mod tiltaltes benægtelse at anse det for bevist, at tiltalte deltog i det omhandlede røveri. Tiltalte frifindes derfor.

Ad forhold 2.

Heller ikke bevisførelsen vedrørende dette forhold findes at give et tilstrækkeligt sikkert grundlag for mod de tiltaltes benægtelse at anse de tiltalte skyldige i det påtalte røveri. Det bemærkes herved, at ingen af vidnerne under forklaringerne i retten har kunnet sætte de tiltalte i forbindelse med røveriet. De tiltalte frifindes derfor.”

- oo0oo -

Vedrørende forhold 2 var ofret kaldt til konfrontation 19 dage efter røveriet. Han fik at vide, at han ville få forevist 7 personer af udenlandsk herkomst, og at han om muligt skulle udtage de personer, som han genkendte fra gerningsstedet.

Under domsforhandlingen protesterede en af forsvarerne mod, at resultatet af den konfrontation, der var foretaget i sagen, blev benyttet som bevis, idet konfrontationen i forhold 2 og vedr. en af de overfaldne i forhold 1 var foregået på den måde, at alle de medvirkende i paraden var under mistanke som mulige gerningsmænd i sagen. Da der ikke havde medvirket neutrale figuranter, ville det retssikkerhedsmæssigt være uforsvarligt at benytte konfrontationen som bevis. De øvrige forsvarere tilsluttede sig dette.

Anklageren gjorde gældende, at resultatet af konfrontationen burde indgå som bevis i sagen, og at det derefter måtte overlades til retten at vurdere, hvilken vægt der skulle tillægges dette bevis.

Retten udtalte:

“Efter votering afsagdes sålydende

K E N D E L S E:

Da politiet ikke i forbindelse med konfrontationen den 9. oktober 1997 fulgte den fremgangsmåde, der normalt bør følges med hensyn til også at medtage ikke mistænkte figuranter, men alene benyttede personer, der var rettet mistanke mod i forbindelse med sagen

b e s t e m m e s:

Resultatet af konfrontationen kan ikke indgå i sagen som bevis, hvorefter følger, at der ikke kan stilles spørgsmål til vidnerne om konfrontationen eller foretages forhold fra rapporterne vedrørende konfrontationen.”

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer bl.a.:

“...jeg henviste i den forbindelse til betænkning nr. 1298/1995 om fotoforevisning, konfrontation, efterlysning og observation side 50-51, 54-55 og 60. På side 60 er bl.a. følgende anført:

“Der skal altid medvirke figuranter, dvs. personer, der som type kan svare til den mistænkte, men som af politiet på forhånd er udelukkede som gerningsmand. Hvis politiet f.eks. ved, at gerningsmanden kommer fra en bestemt gruppe (f.eks. en gruppe “rockere”), skal der opstilles en parade af personer, der som type svarer til den mistænkte, men paraden må ikke alene bestå af mulige gerningsmænd, idet enhver udpegning i sådanne tilfælde er positiv, og der er derfor ingen mulighed for at udskille utroværdige vidner.”

Endvidere henviste jeg til U 1997.336 V og Landsforeningens meddelelser nr. 64/1997 og nr. 106/1998.”

-oo0oo -

Redaktøren tilføjer, at udtrykket “gevinst hver gang” stammer fra Eva Smiths disputats, Vidnebeviset, side 516, hvor hun anfører, at retssikkerhedsmæssige hensyn taler for, at der øjeblikkelig sættes en stopper for denne form for “konfrontation”.

Fidusen er, at der er gevinst hver gang. Lige meget hvem, der udpeges, har man en positiv identifikation.

Beviser - Dokumentation af politirapporter - Afdøde vidner - Telefonisk afhøring uden efterfølgende godkendelse

Retsplejelovens § 751, stk. 2 og § 877, stk. 3

Ikke tilladelse til dokumentation af politirapport med afhøring af et vidne, der var afgået ved døden inden domsforhandlingen, henset til, at afhøringen var foregået telefonisk, og således at vidnet ikke havde haft lejlighed til efterfølgende at godkende forklaringen eller underskrive denne.

Retten i Roskilde S 9-1605/98, 27/10 1998

T var tiltalt for en lang række forhold, herunder røveri, ulovlig frihedsberøvelse, ulovlig tvang, sædelighedsforbrydelser og berigelseskriminalitet samt div. overtrædelser af politivedtægten.

Blandt bevisførelsen var et vidne, der imidlertid var afgået ved døden inden domsforhandlingen. Anklageren anmodede om rettens tilladelse til at dokumentere vidnets forklaring afgivet til politirapport i medfør af retsplejelovens § 877, stk. 3. Det blev gjort gældende, at der forelå sådanne særlige omstændigheder, at retten undtagelsesvis måtte tillade dokumentation af denne forklaring. Der var ikke andre vidner, der kunne afgive forklaring om forholdet. Anklageren henviste bl.a. til afgørelsen i Ugeskriftet U 1993.512, hvor der i en situation, hvor vidnet var afgået ved døden, blev givet tilladelse til at dokumentere vidnets forklaring.

I nærværende sag drejede det sig om et af forholdene med overtrædelse af politivedtægten.

Forsvareren protesterede imod, at der blev givet tilladelse til dokumentation af politirapporten. Det fremgik, at retsplejelovens § 751, stk. 2, ikke var iagttaget i forbindelse med afgivelse af vidneforklaring. Det fremgik heller ikke, at vidnet havde haft lejlighed til at gennemlæse eller underskrive rapporten. Det ville derfor være retsplejemæssigt utilstedeligt at tillade dokumentation af denne. Den af anklagemyndigheden påberåbte afgørelse kunne ikke anvendes i nærværende situation, henset til proportionalitetsforskellene mellem nærværende sag og den af anklageren refererede.

Resten er citat af byrettens dom:

“Efter votering afsagdes sålydende

k e n d e l s e:

Under hensyn til at afhøring af vidnet V den 20. maj 1998 er foregået telefonisk og således, at vidnet ikke har haft lejlighed til efterfølgende at godkende forklaringen eller underskrive denne, finder retten ikke at burde tillade dokumentation af vidnets forklaring til politirapport i medfør af retsplejelovens § 877, stk. 3, hvorfor

b e s t e m m e s:

Anklagemyndighedens begæring om dokumentation af vidnet V's forklaring tages ikke til følge.”

- oo0oo -

Det fremgår af dommen, at T blev dømt i en række forhold, og da han var sindslidende, dømt til psykiatrisk behandling. I det pgl. forhold med politirapporten nedlagde anklagemyndigheden påstand om frifindelse.

Landsforeningens Meddelelse 9/1999

Narkotika - Betinget straf

Straffelovens § 58 og § 61, Lov om euforiserende stoffer § 3

22-årig kvindelig narkoman idømt betinget straf for besiddelse med henblik på videre salg af 10 g heroin og 2 g kokain.

Københavns Byrets 9. afd. nr. 20863/98, 11/11 1998

K på 22 år var under en tilståelsessag tiltalt for i en lejlighed med henblik på videreoverdragelse at have været i besiddelse af 10,36 g heroin og 2,19 g kokain.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om en fællesstraf i form af betinget fængsel i 60 dage samt konfiskation.

K var tidligere straffet, senest:

1996 med 140 timers samfundstjeneste for forsøg på røveri. I 1997 blev straffen gjort ubetinget til 9 måneders fængsel, idet vilkårene ikke var overholdt. Løsladt februar 1998 med reststraf 90 dage.

1998 juni betinget dom uden straffastsættelse for tyveri. Der blev ikke taget stilling til reststraffen fra prøveløsladelsen i februar 1998.

Resten er citat fra byretsdommen:

“Der er under sagen fremlagt en udtalelse af 17. september 1998 fra Kriminalforsorgen, afdeling Nord, og en repræsentant for Kirkens Korshær har under domsforhandlingen bekræftet og suppleret det i Kriminalforsorgens skrivelse anførte om bl.a. tiltaltes store motivation for at blive afvænet fra sit narkotikamisbrug.

Tiltalte har erklæret sig meget positiv over for at undergive sig tilsyn af Kriminalforsorgen samt eventuelle særvilkår.

Rettens bemærkninger:

Ved tiltaltes uforbeholdne tilståelse, hvis rigtighed bestyrkes ved de i øvrigt foreliggende oplysninger, findes det bevist, at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

Straffen fastsættes efter lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jfr. § 1, stk. 2, og § 2, stk. 4, jfr. bekendtgørelse nr. 698 af 31. august 1993 § 27, jfr. § 2 og § 3, jfr. bilag 1, liste A, nr. 3 og liste B, nr. 29, således at tiltalte i medfør af straffelovens § 40, stk. 1, jfr. § 61, stk. 2, som en fælles straf, der også omfatter den betingede dom af 23. juni 1998 idømmes fængsel i 60 dage.

Det har således som sagen er forelagt sit forblivende med reststraffen på 90 dage i henhold til prøveløsladelsen den 17. februar 1998.

Påstanden om konfiskation tages i medfør af den påberåbte bestemmelse til følge som nedenfor bestemt.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Tiltalte K straffes med en fælles straf af fængsel i 60 dage.

Fuldbyrdelsen af straffen udsættes og bortfalder efter en prøvetid på 2 år fra dato på betingelse af,

at tiltalte ikke begår strafbart forhold i prøvetiden,

at tiltalte i prøvetiden undergiver sig tilsyn af Kriminalforsorgen, og

at tiltalte i prøvetiden efter tilsynsmyndighedens nærmere bestemmelse undergiver sig behandling mod misbrug af narkotika.”

Landsforeningens Meddelelse 10/1999

Narkotika - Betinget straf

Straffelovens § 58, Lov om euforiserende stoffer § 3

T på 32 år idømt betinget straf for besiddelse med henblik på videresalg af 8 g heroin og ved to gange forud at have transporteret en væsentlig mindre mængde stof mod vederlag.

Københavns Byret 10. afd. nr. 20109/98, 11/11 1998

T på 32 år var under en tilståelsessag tiltalt for på gaden at have været i besiddelse af 8,6 g heroin, som han skulle videreoverdrage efter aftale med en p.t. ikke nærmere identificeret person og ved i forhold b to gange forud at have foretaget tilsvarende transporter for samme person, dog med en væsentlig mindre mængde stof mod et vederlag på henholdsvis 500 kr. og 1 g heroin.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om ubetinget fængselsstraf samt konfiskation af de 8,6 g heroin.

T var ustraffet. Hans forklaring fremgår ikke af dommen.

Retten bemærkede efter at have udmålt straffen til fængsel i 30 dage:

“Retten finder det imidlertid efter omstændighederne upåkrævet, at den idømte straf fuldbyrdes. Straff fuldbyrdelsen udsættes derfor i medfør af straffelovens § 56, stk. 2, som nedenfor bestemt.”

- oo0oo -

Vilkårene omfattede alene 2 års prøvetid.

Forsvareren tilføjer:

“T var ikke selv narkoman, havde fast arbejde, men havde i en periode hjulpet sin nu ekskæreste, der var på stoffer.”

Vold - Magtanvendelse - Lærere

Straffelovens § 244

Lærer havde fastholdt en 16-årig elev i overarmen og ført ham op til skoleinspektørens kontor. Der var ikke beviser for, at L i den konkrete situation havde udøvet en magtanvendelse, der var omfattet af straffelovens § 244, hvorfor L blev frikendt.

Retten i Gentofte SS 270/98, 8/10 1998

Lærer L på 33 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 244 ved på en skole at have fastholdt den 16-årige E med et fast greb i kraven og skubbet ham ind i en mur i skolegården og ved efterfølgende at have trukket E ind på selve skolen, hvor L på et gangareal, stadig med et fast greb i kraven, skubbede ham ind mod en væg to gange, alt hvorved E pådrog sig ømhed i ryggen og højre hånd.

L, der var ustraffet, nægtede sig skyldig.

Resten er citat fra byrettens dom:

“Der er under sagen afgivet forklaring af tiltalte og vidneforklaring af E, A, B og C.

Herom henvises til retsbogen.

Der har været fremlagt skademeddelelse af 29.04.1998, skoleinspektør M's erklæring af 14.05.1998, advokat U's skrivelse af 22.07.1998 og Undervisningsministeriets svar herpå af 20.08.1998.

Rettens bemærkninger:

Efter bevisførelsen lægges det efter tiltaltes forklaring til grund, at han har taget E i overarmen og ført ham op til skolens kontor.

Ved de i øvrigt afgivne forklaringer, der på flere punkter er divergerende, findes anklagemyndigheden ikke at have ført tilstrækkeligt bevis for, at tiltalte i den konkrete situation har udøvet en magtanvendelse, der er omfattet af straffelovens § 244, hvorfor tiltalte frifindes.

T h i k e n d e s f o r r e t:

Tiltalte L frifindes.”

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer bl.a., at den seneste bekendtgørelse nr. 27 af 12/1 1995 om foranstaltning til fremme af god orden i folkeskolen har følgende bestemmelse i § 8:

“Stk. 1. Legemlig straf må ikke anvendes.

Stk. 2. For at afværge, at elever øver vold mod andre eller ødelægger eller beskadiger ting, kan der anvendes magt i nødvendigt omfang.

Stk. 3. En elev, overfor hvem der anvendes magt af den i stk. 2 nævnte karakter, kan af læreren omgående udelukkes fra klassen, hvorefter skolelederen træffer beslutning om de nødvendige videre foranstaltninger.”

Justitsministeriet udtalte vedr. den første bekendtgørelse, der afskaffede legemlig straf i skolerne den 1/11 1996:

“Efter Justitsministeriets opfattelse må indførelsen - ved ny bekendtgørelse - af et forbud mod legemlig revselse i skolen og den retsopfattelse, der herved gives udtryk for, tillægges en meget væsentlig betydning ved bedømmelsen af, om læreres legemlige revselse af elever kan anses for straffri, eller må anses for omfattet af straffelovens § 244.

Justitsministeriet kan dog ikke anse det for en sikker følge af en gennemførelse af det omtalte forbud, at enhver legemlig revselse, der foretages af en lærer overfor en elev, vil blive anset for en legemskrækelse efter straffelovens § 244.

Det principielle synspunkt synes at måtte være, at det foreslåede forbud alene kan have den umiddelbare virkning, at de omhandlede legemlige revselsener bliver tjenesteforseelser, der kan medføre disciplinære reaktioner, og at forbuddet således ikke uden videre kan medføre en tilsvarende udvidelse af området for straffelovens bestemmelser om straf for legemskrækelse.”

Forsvareren tilføjer om hændelsesforløbet (da dommen jo er meget kortfattet):

“Det blev ved dommen lagt til grund, at læreren havde taget eleven i overarmen og ført ham op til skoleinspektørens kontor. Anledningen hertil var, at eleven efter skoletids ophør havde grebet forstyrrende ind i lærerens forsøg på at overtale en gruppe

elever til at afstå fra at overfalde en anden elev, og at eleven ikke på lærerens opfordring hertil havde villet forlade skolen.

.....

De under sagen afgivne forklaringer om begivenhedsforløbet blev af retten anset som divergerende på flere punkter. Men det interessante ved afgørelsen er, at retten ikke fandt det fornødent bevismæssigt at tage stilling til disse divergenser, men frifandt læreren med begrundelse, at der (under alle omstændigheder) ikke var ført bevis for, at tiltalte i den foreliggende situation havde "udøvet en magtanvendelse, der er omfattet af straffelovens § 244". (Begrundelsen på dette punkt ville have været den samme ved tiltale for ulovlig tvang, § 260, der ligesom § 244 kriminaliserer anvendelse af vold, i § 260 som tvangsmiddel).

Afgørelsen er således på linje med den ovenfor citerede udtalelse fra Justitsministeriets lovkontor og fastslår i relation til bekendtgørelsens § 8, stk. 2, at en eventuelt overskridelse af grænserne for lovlig magtanvendelse ikke i sig selv indebærer, at forholdet er strafbart i henhold til straffelovens § 244 (eller § 260)."

Landsforeningens Meddelelse 12/1999

Sagsomkostninger - Psykologerklæring - Kreative indslag

Retsplejelovens § 1008

Politiet forsøgte at få refunderet psykologudgifter på kr. 4.392 som led i de sagsomkostninger, der skulle bæres af domfældte. Forsvareren protesterede, og politiet reviderede sagen og frafaldt kravet.

Advokatur K jr.nr. 01K3-73241-00145-96, 9/11 1998

I opgørelsen til en domfældt over sagsomkostninger figurerede en post på kr. 4.392 til udgifterne ved psykiatrisk undersøgelse.

Forsvareren anmodede om en redegørelse, herunder fortilfælde for, at sådanne beløb var opkrævet hos domfældte.

Til forklaring fik han uddrag af den kommenterede retsplejelov ad § 1008 med understregninger, herunder af passagen i noterne "På tilsvarende måde må en tiltalt, overfor hvem der træffes foranstaltninger i medfør af straffelovens § 68, jfr. § 16, eller over for hvem straf findes uanvendelig efter straffelovens § 69, tilsvare sagsomkostningerne."

Forsvareren påpegede, at man ikke heraf kunne læse, at den domfældte skulle betale udgifter i forbindelse med en mentalundersøgelse.

Forsvareren henviste bl.a. til bekendtgørelse nr. 371 af 28/6 1977 om takstmæssigt fastsatte sagsomkostninger i straffesager. Her var kun opregnet tre former for lægesagkyndig bistand, blod- og urinprøver på sygehus, samme på stationen, kliniske lægeundersøgelser for spirituspåvirkethed og i forbindelse hermed lægens udtagning af blodprøver og evt. urinprøve samt attestudstedelse.

Forsvareren fandt det også stødende, at en mentalt syg skulle bære de betydelige omkostninger ved at få stillet en diagnose. Den opgave burde det offentlige ikke bare kunne skyde fra sig.

Politiet svarede, at forsvareren kunne indbringe spørgsmålet for byretten i medfør af retsplejelovens § 998.

Forsvareren begærede imidlertid spørgsmålet forelagt statsadvokaten som en klage, inden sagen i givet fald skulle videre til domstolene. Statsadvokaten anerkendte modtagelse af klagen den 9/11 1998 (SA1-98-41-1156). Samme dag meddelte politiadvokaten:

“... Det meddeles herved, at jeg nu har revurderet sagen og kan meddele, at jeg er enig med Dem i, at den pågældende ikke selv skal betale for udgiften til psykologisk undersøgelse.”

Landsforeningens Meddelelse 13/1999

Retsbøger - Kære under domsforhandlingen eller dennes forberedelse

Retsplejelovens § 41 og § 968

Udlevering af retsbøger fra byretten tilladt i ankesag med omfattende bevisførelse i sagskomplekset vedr. Ri-Bus-konflikten. Landsretten havde modsat sig udleveringen.

Højesteret, sag nr. 462/1998, 16/11 1998

Under et forberedende retsmøde begærede en af forsvarerne tilladelse til at udlevere en kopi af retsbogen fra domsforhandlingen i byretten til sin klient.

Det var bl.a. til drøftelse, at der skulle være en omfattende bevisførelse med yderligere ca. 30 vidner ud over dem, der var anført i anklagemyndighedens bevisfortegnelse.

Anklageren protesterede mod udleveringen.

Landsretten afsagde følgende kendelse:

“K e n d e l s e:

Efter sagens baggrund og dens særlige omstændigheder må det befrygtes, at en fuldstændig udskrift vil blive benyttet på retsstridig måde, jf. retsplejelovens § 41, stk. 2. Derimod kan det af hensyn til forsvarrets forberedelse af sagen tillades, at tiltalte T får udleveret en ekstraktudskrift indeholdende de afsnit af retsbogen, der gengiver hans egne forklaringer i byretten.

T h i b e s t e m m e s:

Det tillades, at tiltalte T får udleveret de dele af retsbogen, der indeholder gengivelse af hans forklaringer i byretten. I øvrigt imødekommes begæringen ikke.”

Kendelsen blev påkæret til Højesteret.

Højesteret udtalte:

“Den påkærede kendelse er afsagt af Vestre Landsrets 7. afdeling den 14. september 1998 og er indbragt for Højesteret af A med påstand om, at han får udleveret en fuldstændig udskrift af retsbogen for så vidt angår sagens behandling ved retten i Esbjerg.

Anklagemyndigheden har påstået afvisning, principalt i medfør af retsplejelovens § 968, stk. 3, subsidiært efter retsplejelovens § 968, stk. 2, og har mest subsidiært påstået stadfæstelse.

Vestre Landsret har henholdt sig til kendelsen.

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Pontoppidan, Per Sørensen og Jørgen Nørsgaard.

A's beskikkede forsvarer har gjort gældende, at det er praktisk langt nemmere at forberede ankesagen, når tiltalte med retsbogen i hånden kan få overblik over forklaringerne fra de ca. 80-90 vidner. Retsbogen fylder 172 sider. Anklagemyndigheden har

endvidere ikke konkretiseret, hvilken risiko der er for retsstridig anvendelse. Selve retssagen for byretten var ikke kontroversiel, og der var ingen forsøg på påvirkning af vidner fra de tiltaltes side. Bedømmelsen af den konflikt, straffesagen er en følge af, kan ikke være afgørende for, om retten til at få udleveret en retsbogsudskrift skal begrænses i medfør af retsplejelovens § 41, stk. 2.

Anklagemyndigheden har anført, at der under byrettens behandling af sagen er konstateret store uoverensstemmelser mellem flere af de tiltalte og flere vidner. Hertil kommer, at konflikten og sagen havde stor bevågenhed i pressen, der formentlig fortsat vil have stor interesse i at få adgang til en sådan retsbog.

Højesterets bemærkninger:

Højesteret finder ikke grundlag for at afvise kæremålet efter retsplejelovens § 968, stk. 3 eller stk. 2.

Efter det oplyste er der ikke tilstrækkeligt grundlag for at befrygte, at en fuldstændig retsbogsudskrift vil blive benyttet på retsstridig måde. Højesteret tager derfor kærændes påstand til følge.

T h i b e s t e m m e s:

A skal have udleveret en fuldstændig retsbogsudskrift vedrørende byrettens behandling af sagen.”

Landsforeningens Meddelelse 14/1999

Erstatning for vold - Vold mod mindreårig - Forvaring - Medvirken ved passivitet - Procesbevillinger

Erstatningsansvarslovens § 26, stk. 2, straffelovens § 23, § 70, § 245 og § 250.

T og K var tiltalt for vold efter straffelovens § 245 og 246 ved i en række tilfælde i sommeren 1997 at have mishandlet K's søn på 5-6 år. Under domsforhandlingen blev en række af voldsforholdene fra 245 ændret til 244, og nævningene sagde i andre hovedspørgsmål nej til anvendelse af § 246. T blev herefter dømt for overtrædelse af § 244, § 245, stk. 1, og § 250, jfr. tillige straffelovens § 247 og idømt forvaring. K for medvirken til §§ 244 og 245 og overtrædelse af straffelovens § 250, fængsel i 8 måneder. Drengen fik 2.590 kr. i svie og smerte. Retten udtalte, at der ikke var grundlag for at tilkende godtgørelse for tort i medfør af erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1,

men dog grundlag for i medfør af samme lovs § 26, stk. 2,¹ at tilkende en godtgørelse, der passende kunne fastsættes til 20.000 kr.

V.L. 5. afd. j.nr. S-1759-98, 16/10 1998

T på 31 år og K på 27 år var under en nævnings sag tiltalt for en lang række overtrædelser af straffelovens § 245 og § 246, for K's vedkommende i form af medvirken, idet hun overværede og lod passere, at T slog hendes søn, født i 1991, i hovedet og på kroppen, og ved herefter ikke at have hindret eller søgt at hindre, at sønnen blev udsat for yderligere vold, bl.a. ved slag i hovedet og kroppen, overbrusning med vand. Herudover straffelovens § 250 ved at have efterladt sønnen i hjælpeløs tilstand om aftenen oven på volden og først den efterfølgende dag skaffet drengen fornøden lægehjælp, idet han blev indlagt på sygehus med sammenflydende blodudtrædninger og hævelser på det meste af kraniet.

T var herudover tiltalt for vold mod K.

T var tidligere straffet bl.a. som følger:

- 1986 10 måneders fængsel, heraf 8 måneder betinget for bl.a. § 119 og § 244, stk. 4, jfr. stk. 2 og stk. 3.
- 1988 Fællesstraf af fængsel i 1 år, bl.a. for § 266 og § 244.
- 1992 Fængsel i 60 dage for bl.a. § 119 og § 244.
- 1993 Fængsel i 6 måneder for bl.a. § 245 og § 288.
- 1994 Tillægsstraf fængsel i 60 dage for § 244.
- 1995 Fængsel i 3 måneder for § 245.
- 1995 Fængsel i 1 år for bl.a. §§ 244, 245 og 291. Prøveløsladt i maj 1996 med reststraf på 142 dage. Ved Justitsministeriets resolution af november 1996 genindsat til afsoning af reststraffen. Løsladt den 1/4 1997.

Det fremgik af en mentalerklæring, at T ikke var sindssyg, men svært personlighedsforstyrret, hvilket sammen med langvarigt blandingsmisbrug og alkoholmisbrug fandtes at placere ham i den personkreds, der var opfattet af straffelovens § 69, stk. 1. Man kunne ikke pege på særforanstaltninger som mere formålstjenlige end straf. Han skønnedes at frembyde nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed, især når han kom under indflydelse af alkohol eller piller i kombination med meta-

¹ EAL § 26, stk. 2. Selv om der ikke er lidt tort, skal den, der er ansvarlig for en retsstridig krænkelse af en anden, dog betale den forurettede en godtgørelse, såfremt krænkelsen er begået ved en forbrydelse, der har indebåret et særlig groft angreb mod en andens person eller frihed.

donbehandling, således at tidsubestemt forvaring efter straffelovens § 70 blev anset for påkrævet til forebyggelse af straf.

Retslægerådet tiltrådte anbefalingen om en forvaringsdom.

K havde haft en svært belastet opvækst, og Kriminalforsorgen kunne ikke umiddelbart udtale sig om hendes egnethed til at modtage en dom med vilkår om samfundstjeneste. Hun ville kunne profitere af tilsynsforanstaltning som en personlig støtte suppleret med et betinget vilkår om at undergive sig lægelig ledet behandling mod misbrug af alkohol. I afventen af domsforhandling havde hun undergivet sig et frivilligt tilsyn og var inde i en positiv udvikling og blev beskrevet som pligtopfyldende og stabil i forhold til aftaler og planer og skønnedes nu egnet til samfundstjeneste.

Som gengivet ovenfor blev en række af forholdene i spørgsmålene til nævningene henført fra § 245 til § 244, og i de spørgsmål, der var tilbage, og som blev stillet efter § 246, svarede nævningene nej til anvendelse af § 246, men ja til en række tilfælde at domfælde for § 245, ligesom begge blev dømt for overtrædelse af straffelovens § 250.

T tilkendegav, at han på grund af behandlingsmulighederne foretrak forvaring frem for en fængselsstraf. Hans beskikkede forsvarer havde ikke prioriteret sanktionsvalget.

Med stemmerne 23 mod 1 fandtes det påkrævet at idømme en forvaringsdom efter straffelovens § 70, stk. 1. Den sidste voterende ville idømme fængsel i 4 år.

For K's vedkommende fordelte stemmerne sig på 6, 7, 8 og 9 måneder. 17 stemte imidlertid for at fastsætte straffen til fængsel i 8 måneder, og herved blev det.

Voterende, der repræsenterede 21 stemmer, fandt under hensyn til overtrædelsernes karakter ikke grundlag for at gøre straffen eller nogen del heraf betinget, heller ikke med vilkår om samfundstjeneste.

Der var en opgørelse over svie og smerte, 7 sengeliggende og 21 oppegående dage, til et takstmæssigt beløb af 2.590. Herudover en påstand om godtgørelse på 60.000 kr. Efter de juridiske dommers bestemmelse blev den nedlagte erstatningspåstand delvist taget til følge, idet der ikke var grundlag for at tilkende godtgørelse for tort i medfør af erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1, men dog grundlag for i medfør af samme lovs § 26, stk. 2, at tilkende en godtgørelse, der passende kunne fastsættes til 20.000 kr.

Procesbevillingsnævnet har overladt til redaktøren, om hun vil oplyse, at der nylig er givet 2. instansbevilling i nogle sager om erstatningskrav efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 2, simpelthen for at få fastlagt en praksis, idet der ikke p.t. foreligger trykt praksis af betydning for bestemmelsens anvendelsesområde.

En af byretssagerne drejede sig om vold af særlig grov karakter § 245 og ulovlig tvang, hvor den tiltalte dagen efter den første forbrydelse skaffede sig adgang til forurettedes lejlighed for at afvente hendes ankomst og overfaldt hende på ny, hvilket - forståeligt - skabte betydelig angst og længerevarende psykisk belastning. Der blev imidlertid givet afslag på erstatning efter § 26, hvorimod der blev tilkendt beløb for svie og smerte samt psykologudgifter. (J.nr. 1998-21-782).

I en anden sag, var der, trods volden var henført under § 245, måske ikke en fuld forklaring på, hvorfor voldsudøvelsen skulle medføre et sengeleje på 3 uger, hvorfor erstatning efter § 26 blev afvist. (J.nr.1998-21-863).

Endelig en sag, ligeledes med vold efter § 245, knivstik i maven, så tarmene faldt ud af bughulen, og overfaldne var i manifest livsfare. Også her fandt byretten ikke anledning til at give erstatning, "henset til, at episoden varede ganske kort, samt til, at forurettede efter sin egen forklaring først bemærkede den benyttede kniv efter at være blevet stukket i forbindelse med tiltaltes forsøg på at stikke endnu engang." (J. nr. 1998-21-887).

- oo0oo -

Redaktøren er stærkt fristet til at kommentere den sidstnævnte domsbegrundelse. Hun modstår imidlertid fristelsen, henset til, at sagen takket være procesbevillingen stadig er verserende.

Landsforeningens Meddelelse 15/1999

Varetægtsfængsling - Isolation - Gentagelsesfare

Retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2 og 3, samt § 770

Sigtelse for drabsforsøg med pistol, fængslet på særlig bestyrket mistanke om overtrædelse af "i hvert fald" § 245. I byretten fængslet på bl.a. risiko for gentagelse, uagtet at der ikke var oplysninger om tidligere kriminalitet, samt isoleret. Landsretten fængslede både på kollusionsfare og retshåndhævelsesarrest, stk. 1, nr. 3 og stk. 2, nr. 2, men lod henvisningen til stk. 1, nr. 2 udgå, og fandt ikke grundlag for isolation.

Ø.L. 2. afd. kære nr. S-0374-99, 29/1 1999

T var fremstillet i grundlovsforhør, sigtet for drabsforsøg ved i Østre Anlæg i København at have beskudt A én gang med en revolver, hvilket medførte overhængende livsfare for A. Der var yderligere en sigtelse efter våbenloven.

Retsmødet blev behandlet for lukkede døre, men fra avislæsning ved de fleste nok, at T erkendte at have skudt (straffelovens § 245), men nægtede forsæt til manddrab.

Der var begæring om fængsling i 27 dage, herunder 13 dage i isolation. Forsvareren ville ikke protestere mod varetægtsfængsling efter § 762, stk. 1, nr. 3, men protesterede mod anvendelse af stk. 1, nr. 2 og stk. 2, samt at fængslingen skete i isolation.

Byretten fandt, at der var en særlig bestyrket mistanke om, at anholdte i hvert fald havde gjort sig skyldig i overtrædelse af straffelovens § 245, og fængslede efter stk. 2, nr. 2, og fortsatte:

“Efter de foreliggende oplysninger om anholdtes forhold, herunder hans oplysninger om truslerne og baggrunden for, at han var i besiddelse af en skarpladt pistol og en skarpladt revolver, er der bestemte grunde til at frygte, at han på fri fod vil begå nye tilsvarende lovovertrædelser.

Under hensyn til sagens omstændigheder og den videre efterforskning herunder uoverensstemmelserne i forklaringerne er der bestemte grunde til at antage, at anholdte vil vanskeliggøre forfølgning i sagen navnlig ved at fjerne spor eller advare eller påvirke andre.

Herefter er betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2 og nr. 3, opfyldt.

Endvidere findes det under hensyn til varetægtsfængslingens øjemed påkrævet, at anholdte i medfør af retsplejelovens § 770 a isoleres som nedenfor bestemt.”

Afgørelsen blev påkæret til landsretten i det omfang, der ikke var taget bekræftende til genmæle.

Landsretten udtalte:

“I henhold til de af byretten anførte grunde tiltræder landsretten, at der er sket varetægtsfængsling i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, og § 762, stk. 2, nr. 2. Derimod finder landsretten efter det foreliggende, og i mangel af oplysninger om tidligere kriminalitet ikke, at betingelserne i stk. 1, nr. 2, er opfyldt.

Landsretten finder ikke tilstrækkeligt grundlag for isolation og henviser til oplysningerne om omstændighederne omkring affyringen af skuddet, samt til at kun anholdte og forurettede var til stede.

T h i b e s t e m m e s:

Det påkærede kendelse stadfæstes, dog at bestemmelsen om isolation ophæves.”

Forsvareren tilføjer:

“Jeg kunne muligt have forstået, såfremt dommeren havde valgt at fastsætte en isolation i nogle få dage, således at politiet kunne få tid til at finde selve gerningsvåbenet. Fastsættelsen af isolation til 13 dage er formentlig udtryk for et fænomen, som vi mere og mere oplever i byretten, nemlig at isolationsfrister fastsættes administrativt, således at den samme dommer får sagen og ikke ud fra, hvad den konkrete sag tilsiger. Det synes jeg, at det generelt vil være glimrende at få belyst noget nærmere i Meddelelser.

Kendelsen blev påkæret til landsretten, der heldigvis traf den rigtige beslutning, som du kan se. Det er vi jo heller ikke for forventede med, men nogen gange lykkes det.”

Landsforeningens Meddelelse 16/1999

Færdselsloven - Flere spritkørsler

Færdselslovens § 53

To kørsler i 1997, efter at T tidligere var dømt for spirituskørsel i 1988 og 1990, skulle m.h.t. strafudmåling bedømmes som to førstegangskørsler, men med hensyn til frakendelse som trediegangskørsel. Hæfte i 20 dage og frakendelse for bestandig.

V.L. 12. afd. a.s. S-0208-98, 9/10 1998

T var under en tilståelsessag tiltalt for to kørsler i august og september 1997 med promiller på henholdsvis 2,48 og 1,32. T havde ikke generhvervet kørekort efter følgende domme:

1988 Bøde og betinget frakendelse fra september 1988

1991 20 dages hæfte og frakendelse 5 år fra september 1990

Byretten udmålte straffen til hæfte i 20 dage og 10 års frakendelse.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse af såvel straf som frakendelsestid. T påstod stadfæstelse.

Landsretten udtalte:

“Sagen skal ved udmålingen af straffen bedømmes som en 1. gangs forseelse med to kørsler med promiller på henholdsvis 2,48 og 1,32 til samtidig pådømmelse. For så vidt angår frakendelse af førerretten skal sagen bedømmes som en 3. gangs forseelse ligeledes med to kørsler.

Straffen findes passende bestemt.

Frakendelse af førerretten findes i et tilfælde som det foreliggende at burde ske for bestandig.

Med denne ændring stadfæster landsretten dommen.”

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer bl.a.:

“Vestre Landsret har klart holdt sig i overensstemmelse med litteraturen, uden i øvrigt at have begrundet det nærmere, derfor kan det undre, at Østre Landsret den 2.10.1997 er kommet til et andet resultat.”

Forsvareren henviser til en afgørelse gengivet i Waages Spritkørsel 2. udgave 216 utrykt ØLD af 2/10 1997 (17-S-0914-97), hvor domfældte med tilsvarende forstraffe for to kørsler med promiller på henholdsvis 1,94 og 1,91 blev idømt 40 dages fængsel og frakendt førerretten i 10 år.

Landsforeningens Meddelelse 17/1999

Færdselsloven - Generhvervelse af kørekort

Færdselslovens § 132

T var senest i 1987 dømt for tredie-gangs spirituskørsel med fængsel i 40 dage og frakendelse af retten til at erhverve kørekort i 10 år fra den 1/7 1989. Han søgte om generhvervelse af kørekortet. Anklagemyndigheden protesterede, navnlig under henvisning til at T's arbejdsgiver havde ansat ham med viden om, at han ikke kunne køre bil, og at praksis var restriktiv i gentagelsestilfælde.

Både byretten og landsretten besluttede at gengive ham retten til at erhverve kørekort.

Ø.L. 17. afd. kære nr. S-3266-98, 16/10 1998

T på 33 år var tidligere straffet af betydning som følger:

- 1984 Promillekørsel med bøde og frakendelse af førerretten betinget i 3 år.
- 1986 Spirituskørsel, hæfte i 10 dage og frakendelse af førerretten i 3 år fra den 1/7 1986.
- 1987 Spirituskørsel og tre kørsler i frakendelsestiden med fængsel i 40 dage og frakendelse af retten til at erhverve kørekort i 10 år fra den 1/7 1989.
- 1987 Tre kørsler i frakendelsestiden med hæfte i 30 dage.

Anklagemyndigheden gjorde navnlig gældende, at domfældtes arbejdsgiver havde ansat ham med vidende om, at han ikke kunne køre bil, og domfældte var heller ikke ansat specielt med henblik på at kunne køre bil. Praksis er restriktiv i gentagelsestilfælde, og der forelå ikke sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der gjorde en fravigelse af praksis mulig.

Forsvareren gjorde navnlig gældende, at dommene var faldet, mens domfældte var i starten af 20'erne, hvilket var en formildende omstændighed, at der resterede mindre end 1 år af frakendelsestiden, og at domfældte havde hårdt brug for kørekortet i erhvervsmæssig øjemed, jfr. erklæring fra hans arbejdsgiver.

Byretten bemærkede:

“Under henvisning til domfældtes nuværende gode personlige og arbejdsmæssige forhold og til den tid, der er gået siden domfældte sidst overtrådte færdselsloven sammenholdt med, at mere end 9 år af frakendelsestiden nu er forløbet, og at domfældte har brug for at kunne køre bil af arbejdsmæssige årsager finder retten, at domfældte rent undtagelsesvist kan gengives retten til at erhverve kørekort til at føre motordrevet køretøj, jfr. færdselslovens § 132, stk. 1, 3. pkt.

T h i b e s t e m m e s:

Domfældte T's begæring om gengivelse af retten til at erhverve kørekort til motordrevet køretøj tages til følge.”

Anklagemyndigheden påkærede kendelsen med påstand om, at generhvervelse af førerretten ikke blev taget til følge. T påstod stadfæstelse. Kæremålet, der var tillagt opsættende virkning, blev forhandlet mundtligt.

T forklarede bl.a., at han i en periode frem til maj 1998 var afskediget fra sin arbejdsplads, idet arbejdsgiveren ikke i denne periode kunne finde beskæftigelse for ham på de virkende arbejdspladser. Han blev genansat i maj måned, da det nu påny uanset den manglende førerret var muligt at beskæftige ham.

Landsretten udtalte:

“Af de i kendelsen anførte grunde

b e s t e m m e s:

Byrettens kendelse stadfæstes.”

Landsforeningens Meddelelse 18/1999

Generhvervelse af førerretten - Fristberegning

Færdselslovens § 132

T var i 1981 blevet frakendt førerretten 10 år fra februar 1982 og siden i 1985 frakendt førerretten for bestandig. Retten gengivet, særligt henset til, at det var mere end 13 år siden, at førerretten blev frakendt for bestandig og henset til, at T risikerede at miste sit arbejde.

Københavns Byrets 18. afd., nr. 20502/98, 15/10 1998

T på 39 år ansøgte om generhvervelse af førerretten. Han var straffet som følger:

- 1976 for bl.a. brugstyveri og spritkørsel med 10 dagbøder og betinget frakendelse
- 1978 for bl.a. samme med hæfte i 14 dage og betinget frakendelse
- 1978 for tyveri, brugstyveri og bl.a. spritkørsel med kørselsfejl med fængsel i 60 dage betinget, hæfte i 20 dage ubetinget og 4 års frakendelse
- 1979 for bl.a. vold, hæleri, tyveri og bl.a. kørsel i frakendelsestiden med hæfte i 20 dage
- 1981 for spritkørsel i frakendelsestiden med fængsel i 50 dage og 10 års frakendelse fra februar 1982

- 1981 for tyveri, kørsel i frakendelsestiden og våbenloven med fængsel i 5 måneder, heraf 3 måneder betinget
- 1982 for tyveri og kørsel i frakendelsestiden med en fællesstraf på fængsel i 6 måneder, heraf 3 måneder betinget
- 1985 for spritkørsel i frakendelsestiden med fængsel i 4 måneder og frakendelse for bestandig
- 1998 (august) bøvedtagelse for forsøg på igangsætning af en ikke-registreringspligtig knallert (tilhørende T's bror)

Resten er citat af byrettens kendelse:

“Der foreligger en erklæring af 23. januar 1998 fra andragerens arbejdsgiver, Københavns Kommune, Stadsingeniørens direktorat, der har udtalt:

“Renholdelsessektionen skal omorganiseres, der vil derfor blive behov for flere personer med kørekort.

Renholdelsessektionen vil derfor gerne opfordre dig til at overveje at anskaffe kørekort kategori B.

Renholdelsessektionen vil om nødvendig gerne være behjælpelig med at yde et lån til anskaffelsen.”

Der er under sagen afgivet forklaring af andrageren. Forklaringen fremgår af retsbogen.

Anklagemyndigheden har protesteret imod, at førerretten gengives andrageren.

Rettens bemærkninger:

Når der særligt henses til, at det er mere end 13 år siden, at førerretten blev frakendt andrageren for bestandig og til, at det må lægges til grund, at andrageren risikerer at miste sit arbejde som gadefejer - et arbejde han har haft i 13 år - såfremt han ikke erhverver kørekort, finder retten, at andragendet bør imødekommes. Det bemærkes særligt, at bøvedtagelsen af 13. august 1998 for overtrædelse af blandt andet færdselslovens § 53, stk. 2, for kørsel på ikke-registreringspligtig knallert ikke på afgørende måde taler imod gengivelsen.

T h i b e s t e m m e s:

Retten til at blive fører af motordrevet køretøj, hvortil der kræves kørekort, gengives T.”

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer bl.a.:

“Anklagemyndigheden gjorde gældende, at fristen skulle beregnes fra udløbet af 10-års perioden, nemlig den 22. februar 1992, og at der således kun var gået 6 år af “bestandighedsperioden”.

Heri fik Anklagemyndigheden som det vil ses ikke medhold, idet retten lagde vægt på, at der nu var gået mere end 13 år fra det tidspunkt, hvor han fik frakendt førerretten for bestandigt, altså den 17. februar 1985.”

Landsforeningens Meddelelse 19/1999

Varetægtsfængsling - Retshåndhævelsesarrest

Retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1 og stk. 3

To piger på 18 år varetægtsfængslet for røveri. Efter en måned kærede forsvareren med påstand om løsladelse under henvisning til den forventede sanktion. Byretten besluttede, at de skulle forblive varetægtsfængslet. Landsretten løslod.

Ø.L. 8. afd. kære nr. S-3600-98, 7/10 1998

K og L på 18 år var fremstillet i grundlovsforhør den 9/9 1998 sigtet for røveri.

Sagens efterforskning var afsluttet inden for de første 14 dage af varetægtsfængslingen, idet anklageren ved fristforlængelsesmødet den 22/9 1998 havde et eksemplar af det anklageskrift, der ville blive indgivet til byretten, når man havde genafhørt forurettede, som på det tidspunkt var for syg. Allerede i grundlovsforhør blev det tilført retsbogen, at der for begge arrestanters vedkommende skulle udarbejdes § 808 erklæringer.

Ved fristforlængelsen den 6/10 1998 gjorde anklageren rede for sagen og begærede fængslingsfristen for begge arrestanter forlænget indtil den 27/10 1998 på det hidtidige grundlag. Forsvareren protesterede herimod og henviste bl.a. til, at arrestanterne,

såfremt de fandtes skyldige, ville blive idømt en betinget straf evt. med vilkår om samfundstjeneste, og at der derfor burde ske løsladelse nu.

Byretten afsagde sålydende kendelse:

“Grundlaget for rettens kendelse af 9. september 1998 og senest af 22. september 1998 findes fortsat at foreligge, jfr. retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1.

T h i b e s t e m m e s :

Arrestanten K bør forblive varetægtsfængslet. Arrestanten L bør forblive varetægtsfængslet. Fristen for begge arrestanter fastsættes således, at den udløber den 27. oktober 1998, hvor sagen domsforhandles.”

Forsvareren påkærede rettens kendelse til Østre Landsret med påstand om løsladelse.

I kæreskriftet blev det bl.a. gjort gældende, at der ikke var grundlag for at dømme for røveri, dels fordi der ikke blev udøvet vold, dels fordi der ej heller blev fremsat trussel “om øjeblikkelig anvendelse af vold”. Forsvareren henviste i øvrigt til den forventede sanktion og bl.a. U93.740 H samt Oversigten over samfundstjenestedomme, siderne 101 - 106.

“Den foreliggende sag, der må forventes at blive afsluttet med en betinget dom, eventuelt med vilkår om samfundstjeneste, kan ikke bære en varetægtsfængsling på 7 uger over for to 18-årige ustraffede personer, for hvem opholdet i Vestre Fængsel har været et chok.”

Landsretten udtalte:

“Efter de foreliggende oplysninger findes betingelserne for fortsat varetægtsfængsling i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, ikke at være til stede, hvorfor

b e s t e m m e s:

K og L løslades.”